

Arrest

nr. 205 385 van 15 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gelet op het tegensprekelijk uitstel verleend op de terechtzitting van 6 april 2018 waarbij de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 18 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamden,
(...)*

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene op 24.10.2014 en ingediend op 24.10.2014 (datumstempel van Assenede op de aanvraag), gevolgd door een positieve adrescontrole op 01.11.2014, waarvoor op 14.11.2014 een attest van inontvangstname, bijlage 3, werd afgeleverd,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De ingeroepen motieven volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De aanvraag is ontvankelijk louter en alleen wegens de duur van het legale verblijf van de betrokkenen. Mevrouw kwam het eerst in België aan en verklaarde zich kandidaat vluchteling op 17.09.2008. Het beroep dat ze indiende tegen de weigering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te verlenen dd. 22.09.2009, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) verworpen op 04.02.2010.

De duur van deze procedure – namelijk 1 jaar 4 maanden en 18 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Normaliter wordt in het geval van een negatieve eindbeslissing inzake de asielpcedure, een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd. In casu gebeurde dat echter niet omdat mevrouw inmiddels een verzoekschrift op grond van art. 9 ter wegens medische redenen had ingediend en onze diensten een beslissing in deze hebben afgewacht, wat de gebruikelijke werkwijze is in deze omstandigheden. Bijgevolg werd de geldigheidsduur van de tijdelijke verblijfsvergunning, het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van de asielpcedure, verder verlengd. De duur van een procedure in het kader van art. 9 ter vormt echter geen regularisatiecriterium. Op 05.01.2011 werd haar 9 ter- procedure ten gronde geweigerd.

Normaliter wordt na een dergelijke weigeringsbeslissing aan de betrokkene in kwestie een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend. In casu gebeurde dit echter niet onmiddellijk, mogelijks omdat door een vergetelheid de eindbeslissing inzake haar asielpcedure niet werd vermeld in de gegevenshistoriek van het Rijksregister. Wat er ook van zij, dat daarna de aflevering van een bevel uitbleef, is te wijten aan het feit dat onze diensten rekening hielden met de familiale situatie van de betrokkene. Haar echtgenoot kwam immers op 26.04.2011 in België aan en diende op 29.04.2011 een asielaanvraag in. Op 17.01.2012 sloot de RVV deze procedure af met de weigering om aan hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming te verlenen. De duur van zijn asielpcedure – namelijk 8 maanden en 19 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene, zoals reeds gezegd, ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen wisten dat hun beider verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zonder enige twijfel was hen dit duidelijk aangezien ze over geen enkele beroepsmogelijkheid meer beschikten. En toch werd hun beider attest van immatriculatie verder werd verlengd, wat hen niet ten kwade kan worden

geduid, tot aan hen op 16.10.2014 het bevel betekend werd om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 13.10.2014.

Uit het hierboven geschetste langdurig legaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Alhoewel toegegeven dient te worden dat er een vergetelheid inzake een vermelding in de gegevenshistoriek van het Rijksregister in het spel is, kan men de duur van dat legale verblijf niet helemaal daaraan wijten. Door enerzijds na de definitieve weigering van de asielprocedure bijkomend een verzoekschrift op basis van 9 ter in te dienen en door anderzijds als echtpaar achtereenvolgens een asielprocedure te doorlopen, mijnheer op het moment dat de procedure van mevrouw al helemaal ten einde is, kwam dit legale verblijf tot stand. De duur van de procedures wordt niet opgeteld. Het gaat niet op om een aantal jaren van verblijf in overweging te nemen die kaderden in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze besloten werden.

Bovendien betreft het hier een preciaire vorm van tijdelijk verblijf met drie maandelijks verlengingen. Beklemtoond wordt dat de betrokkenen op geen enkel moment van hun verblijf gemachtigd werden tot verblijf.

Huidige beslissing is dus geen weigering van voortgezet verblijf. Daarenboven beschikten de betrokkenen reeds op het moment van indiening van voorliggend verzoekschrift dd. 24.10.2014 over geen enkel verblijfsrecht meer daar hen op 16.10.2014 een bevel werd afgeleverd.

In deze dient het gelijkheidsprincipe gehanteerd te worden. Het komt immers wel vaker voor dat een vreemdeling gedurende een periode heeft beschikt over een geldig attest van immatriculatie, bijvoorbeeld wanneer de 9 terprocedure heel lang heeft aangesleept, doch dit feit op zich wordt niet aanvaard als grond om over te gaan tot de regularisatie van de verblijfstoestand.

Voorts wordt elk dossier op individuele wijze behandeld waarbij rekening wordt gehouden met alle elementen van het dossier, met bijzonder oog voor de familiale situatie. In casu blijkt dat mevrouw samen met hun enige zoon S.A. (...), geboren op 02.02.1971, hun schoondochter en hun 2 kleinkinderen (O.V.nr. 6317296) in België is aangekomen (asielrelaas dd. 25.09.2008). Aangezien ook aan hun zoon recentelijk een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend, namelijk op 24.09.2014, kunnen zij allen samen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg kunnen de argumenten inzake de familieleden in België, zich beroepend op art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM), dat ze niemand meer zouden hebben in Armenië om op terug te vallen, dat ze geen visum voor kort verblijf in het kader van een familiebezoek kunnen bekomen, niet worden weerhouden als verblijfsgrond. Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin met enig kind en met de kleinkinderen het voorwerp uitmaken van een recent bevel om het grondgebied te verlaten, betekend dd. 24.09.2014. Het regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis van hun zoon en zijn gezin werd geweigerd op 26.06.2014. Het is dus absoluut niet zo dat hun zoon over enig verblijfsrecht zou beschikken. Er is derhalve geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Nergens uit blijkt dat hun recht op een menswaardig bestaan, gewaarborgd door art. 3 EVRM, zou geschonden worden.

De asielprocedures van de verzoekers werd afgesloten met een weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om hen subsidiaire bescherming te verlenen. Huidig verzoekschrift bevat geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken die aanleiding zouden kunnen geven tot een vermoeden van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer.

De leeftijd van de betrokkenen is niet in die mate ver gevorderd dat die een terugreis zou belemmeren. Er worden geen nieuwe elementen of stavingstukken voorgelegd met betrekking tot de medische toestand van mevrouw. Nergens uit blijkt dat een eventuele ziekte niet te behandelen zou zijn in het herkomstland. Hoe dan ook, de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt een duidelijk onderscheid tussen de twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, en aan de andere kant het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten

geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het verzoekschrift op basis van Art. 9 ter van mevrouw dd. 07.09.2009 werd zoals eerder gezegd, afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 05.01.2011.

Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hun zoon en/of zijn echtgenote mevrouw kunnen bijstaan waar nodig.

Het is de betrokkenen en hun zoon en schoondochter in België niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren, terwijl niet aangetoond wordt dat niemand van hen in het herkomstland in staat zou zijn om inkomsten te verwerven uit arbeid om zo in te staan voor het levensonderhoud van het gezin.

Het staat de betrokkenen daarenboven vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als grond.

Dat er geen tegenindicatie in verband met de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn, wordt niet aanvaard als grond voor een verblijfsregularisatie gezien van elkeen die in België verblijft, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de in België geldende wetgeving en regelgeving.

Hun geleverde inspanningen, voornamelijk die van mevrouw, bestaande uit de kennis van de Nederlandse taal (geattesteerd met stukken op naam van mevrouw), de duur van hun verblijf in samenhang met de aanbeveling van hun huisbaas die tevens hun huisarts blijkt te zijn, de getuigenissen van bureaus na al die jaren op één adres, en het gestaafde lidmaatschap van vzw Het huis van God), de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen daar deze integratie eerder beperkt blijkt te zijn tot hun onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk dagelijks functioneren in België. Het argument met betrekking tot het gevaar op desintegratie wanneer ze het bestaande levensmodel zouden moeten verlaten, wordt niet weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Met betrekking tot het langdurig verblijf in België dient gesteld dat een verblijf van een aantal jaren niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar de ganse familie en de vroegere kennissen verblijven, met uitzondering van hun enige zoon en zijn gezin, die eveneens gevolg dient te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de relatieve beperkte tijdsspanne van verblijf in België, tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel uiteen als volgt:

“II.1.1. De verzoekende partijen zijn van mening dat de thans bestreden beslissing in strijd is met het zorgvuldigheidsplicht, de artikelen artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

II.1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt (eigen onderlijning):

“(…)De ingeroepen motie van volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De aanvraag is ontvankelijk louter en alleen wegens de duur van het legale verblijf van de betrokkenen (...)"

Verwerende partij stelt allereerst dat de aanvraag tot humanitaire regularisatie van verzoekende partijen louter en alleen ontvankelijk verklaard werd omwille van het langdurig legaal verblijf van verzoekende partijen.

Verwerende partij doet aldus uitschijnen dat de wetgever in een dergelijke voorwaarde/criteria heeft voorzien, waardoor de aanvraag automatisch ontvankelijk dient verklaard te worden. Dit is echter absoluut niet het geval.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet luidt als volgt:

Art. 9bis < Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik [1 waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken]1; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Opdat een aanvraag ontvankelijk zou kunnen verklaard worden, dient verwerende partij na te gaan of verzoekende partijen over een identiteitskaart beschikken en of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag niet vanuit hun land van herkomst, maar vanuit België in te dienen.

De aanvraag van verzoekende partijen werd ontvankelijk verklaard door verwerende partij dd. 14 november 2014. Aldus aanvaard verwerende partij dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekende partijen – gezien hun langdurig legaal verblijf in België - om terug te keren naar hun land van herkomst en om vanuit hun land van herkomst de regularisatieaanvraag in te dienen;

In de gegrondheidsfase kan verwerende partij zich niet beroepen op enige criteria om dan te besluiten dat de humanitaire regularisatie aanvraag ongegrond zou zijn.

Immers, de wetgever heeft niet voorzien in specifieke criteria aan dewelke voldaan dient te worden alvorens een aanvraag ex artikel 9bis Vreemdelingenwet gegrond kan verklaard worden. De instructie van 19 juli 2009 waarin voorzien werd in dergelijke criteria werd vernietigd voor de Raad van State (arrest van 9 december 2009 nr. 198.769).

Er zijn aldus geen wettelijke voorwaarden voor een gegronde 9bis aanvraag. De overheid heeft een discretionaire bevoegdheid: de minister of staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) kunnen vrij beslissen of zij een humanitaire regularisatie toestaan. Zij hebben een grote beoordelingsvrijheid in elk individueel regularisatiedossier.

Het is dus juist de bedoeling van de wetgever geweest om aan verwerende partij de discretionaire bevoegdheid te geven om in elk dossier afzonderlijk na te gaan of er humanitaire redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag van verzoekende partijen gegrond te verklaren.

In de gegrondheidsfase dient de aandacht dus louter en alleen hierop gericht te zijn en mag men niet doen uitschijnen alsof er bindende criteria voorzien zijn in de wet die verwerende partij verplichten de regularisatieaanvraag aan te toetsen.

Toch is het juist dat wat verwerende partij telkens gebruikt in haar argumentatie. Telkens verwijst zij naar regularisatiecriteria (eigen onderlijning):

Pagina 2 van de bestreden beslissing:

“(…) Normaliter wordt in het geval van een negatieve eindbeslissing inzake de asielprocedure een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd. In casu gebeurde dat echter niet omdat mevrouw inmiddels een verzoekschrift op grond van art. 9 ter wegens medische redenen had ingediend en onze diensten een beslissing in deze hebben afgewacht, wat de gebruikelijke werkwijze is in deze omstandigheden. Bijgevolg werd de geldigheidsduur van de tijdelijke verblijfsvergunning, het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van de asielprocedure, verder verlengd. De duur van een procedure in het kader van art. 9 ter vormt echter geen regularisatiecriterium. Op 05.01.2011 werd haar 9 ter- procedure ten gronde geweigerd (...)”

En

“(…) Uit het hierboven geschetste langdurig legaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Alhoewel toegegeven dient te worden dat er een vergetelheid inzake een vermelding in de gegevenshistoriek van het Rijksregister in het spel is, kan men de duur van dat legale verblijf niet helemaal daaraan wijten. Door enerzijds na de definitieve weigering van de asielprocedure bijkomend een verzoekschrift op basis van 9 ter in te dienen en door anderzijds als echtbaar achtereenvolgens een asielprocedure te doorlopen, mijnheer op het moment dat de procedure van mevrouw al helemaal ten einde is, kwam dit legale verblijf tot stand. De duur van de procedures wordt niet opgeteld. Het gaat niet op om een aantal jaren van verblijf in overweging te nemen die kaderden in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze besloten werden (...)”

En

“(…) In deze dient het gelijkheidsprincipe gehanteerd te worden. Het komt immers wel vaker voor dat een vreemdeling gedurende een periode heeft beschikt over een geldig attest van immatriculatie, bijvoorbeeld wanneer de 9 ter- procedure heel lang heeft aangesleept, doch dit feit op zich wordt niet aanvaard als grond om over te gaan tot de regularisatie van de verblijfstoestand (...)”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.[1]

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

De beslissing is echter noch in feite, noch in rechte te begrijpen. Verzoekende partijen vragen zich af op welke rechtsgronden verwerende partij zich baseert om te stellen dat het termijn van een ontvankelijke medische regularisatieaanvraag niet in aanmerking dient te worden genomen bij de beoordeling van de humanitaire regularisatie aanvraag, dat een opeenvolgend en ononderbroken legaal verblijf van 6 jaar niet in aanmerking wordt genomen “gezien de duur van de opeenvolgende procedures niet opgeteld worden, dan wel dat zij het gelijkheidsbeginsel moet toepassen in elk dossier?!”

Door te stellen dat deze elementen geen regularisatiecriteria vormen, doet verwerende partij a contrario uitschijnen dat er andere criteria zijn die haar wel toelaten om tot een gegrondheidsbeslissing te komen.

Echter, nergens uit de bestreden beslissing blijkt op welke gronden verwerende partij haar argumentatie staaft.

Zoals reeds uitvoerig uiteengezet, beschikt verwerende partij in de gegrondheidsfase van een humanitaire regularisatieaanvraag over een discretionaire bevoegdheid en is zij niet gebonden aan enige criteria. In het kader van haar discretionaire bevoegdheid – en bij een individueel onderzoek van elke aanvraag – kan zij bezwaarlijk beweren geen rekening te moeten/willen houden met de duur van het (onafgebroken) legaal verblijf van verzoekende partijen in België.

Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans bestreden beslissing op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.1.4. De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.1.5. In zoverre de verzoekende partijen kritiek uiten tegen de beslissing waarbij hun aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, ontbeert dergelijk betoog enig belang. De verzoekende partijen verduidelijken geenszins welk belang zij zouden hebben bij een vaststelling dat ten onrechte besloten werd tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Bovendien wijst de Raad erop dat de kritiek van de verzoekende partijen dat door te stellen dat hun aanvraag louter en alleen ontvankelijk wordt verklaard omwille van hun langdurig legaal verblijf, de verwerende partij doet uitschijnen dat de wetgever in dergelijke voorwaarde heeft voorzien waardoor de aanvraag automatisch ontvankelijk dient te worden verklaard, niet ernstig is. Uit de bestreden beslissing blijkt immers enkel dat *in casu* de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard wegens de duur van het legale verblijf in België, doch geenszins dat langdurig legaal verblijf in België een voorwaarde is waaraan een aanvrager dient te voldoen teneinde haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ontvankelijk te zien verklaren.

3.1.6. De verzoekende partijen menen voorts dat gelet op het feit dat er geen criteria zijn waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard, men niet mag doen uitschijnen alsof er bindende criteria voorzien zijn waaraan de verwerende partij verplicht is te toetsen. De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel verwijst naar regularisatiecriteria. Zo wijzen zij op het feit dat gesteld wordt dat de duur van een procedure in het kader van artikel 9*ter* geen regularisatiecriterium vormt. Gelet op het feit dat er geen criteria zijn, kon de verwerende partij dan ook op kennelijk redelijke wijze stellen dat de duur van een procedure in het kader van artikel 9*ter* geen regularisatiecriterium vormt. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat zij *in casu* bindende regularisatiecriteria heeft toegepast, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Hetzelfde kan gesteld worden voor het motief dat uit het geschetste langdurig legaal verblijf geen rechten kunnen worden geput met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Hieruit blijkt evenmin dat de verwerende partij een bindende voorwaarde verbonden heeft aan het gegrond verklaren van een machtigingsaanvraag. Uit voormeld motief kan enkel afgeleid worden dat langdurig legaal verblijf niet noodzakelijk leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag. Dit strookt met het gegeven dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard en met het feit dat de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om te oordelen of er al dan niet redenen zijn om de verzoekende partijen te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Immers wijst zij

erop dat langdurig legaal verblijf niet automatisch leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag en verduidelijkt zij waarom zij *in casu*, binnen de haar toegekende appreciatiebevoegheid, meent dat het zesjarig legaal verblijf van de verzoekende partijen niet leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag. Zo motiveert de verwerende partij betreffende het langdurig verblijf in België dat de duur van het verblijf in samenhang met de aanbevelingen en andere elementen, niet volstaan om de regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partijen te rechtvaardigen daar deze integratie beperkt is tot de onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk dagelijks functioneren in België alsook dat een verblijf van een aantal jaren niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar zij geboren en getogen zijn en waar de ganse familie en de vroegere kennissen verblijven, met uitzondering van hun enige zoon en diens gezin, die eveneens gevolg dient te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst zij erop dat gezien de relatieve beperkte tijdspanne van verblijf in België, tegenover hun leeftijd, aangenomen mag worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om er zich zonder problemen terug te integreren. Waar de verzoekende partijen ook menen dat uit de zin dat de procedures niet worden opgeteld lijkt dat er bindende criteria in de wet voorzien zijn, blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat het hier gaat om een bindend criterium. Immers blijkt dat de verwerende partij motiveert waarom zij *in casu* meent dat de duur van de procedures niet dienen te worden opgeteld waarbij zij erop wijst dat een aantal jaren van verblijf kadert in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze besloten werden. Bovendien heeft de verwerende partij bij haar beoordeling of *in casu* de aanvraag gegrond kon worden verklaard het aantal jaren legaal verblijf in België in overweging heeft genomen, daar zij motiveerde, het weze herhaald, waarom zij *in casu*, binnen de haar toegekende appreciatiebevoegheid, meent dat het zesjarig legaal verblijf van de verzoekende partijen niet leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag. De kritiek gericht tegen het motief dat in deze het gelijkheidsprincipe dient gehanteerd te worden, is niet dienstig, nu enkel blijkt dat de verwerende partij verwijst naar de situatie waarin een vreemdeling gedurende een periode beschikt over een geldig attest van immatriculatie doch dat dit feit op zich niet aanvaard wordt als grond voor regularisatie – waarmee zij er enkel opnieuw op wijst dat precair doch legaal verblijf niet automatisch leidt tot regularisatie – maar daarnaast de individuele situatie van de verzoekende partijen onderzoekt en *in casu* oordeelt dat het langdurig verblijf van de verzoekende partijen in België niet leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag.

Waar de verzoekende partijen betogen dat niet blijkt op welke rechtsgronden de verwerende partij zich baseert om te stellen dat de termijn van een ontvankelijke medische regularisatieaanvraag niet in aanmerking dient genomen te worden bij de beoordeling van een humanitaire regularisatieaanvraag, wijst de Raad er nogmaals op dat niet gesteld wordt dat deze termijn *in casu* niet in aanmerking moet worden genomen, doch wel dat dit geen regularisatiecriterium vormt, met andere woorden dat de duur van de procedure in het kader van een medische regularisatieaanvraag niet automatisch leidt tot een verblijfsmachtiging. Betreffende de vraag op welke rechtsgronden de verwerende partij zich baseert om te stellen dat een opeenvolgend en ononderbroken legaal verblijf van zes jaar niet in aanmerking wordt genomen gezien de duur van de opeenvolgende procedures niet opgeteld worden en het gelijkheidsbeginsel moet toegepast worden in elke procedure, wijst de Raad naar wat bovenstaand hieromtrent reeds werd uiteengezet. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij *in casu* de termijn van de verschillende procedures in overweging heeft genomen, daar zij wijst op de duur van het legale verblijf en het langdurig verblijf in België alsook aangeeft waarom zij *in casu* meent dat dit element niet kan leiden tot het gegrond verklaren van de aanvraag. Immers wijst zij er op dat langdurig legaal verblijf niet automatisch leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag en verduidelijkt zij waarom zij *in casu*, binnen de haar toegekende appreciatiebevoegheid, meent dat het zesjarig legaal verblijf van de verzoekende partijen niet leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag.

Waar de verzoekende partijen nogmaals stellen dat door te stellen dat deze elementen geen regularisatiecriteria vormen, de verwerende partij *a contrario* doet uitschijnen dat er andere criteria zijn die haar wel toelaten om tot een gegrondheidsbeslissing te komen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij *in casu* de aanvraag ongegrond heeft verklaard daar zij meende dat aan bepaalde criteria niet was voldaan. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij *in casu* bindende regularisatiecriteria heeft toegepast, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

Ten slotte wijst de Raad er nogmaals op dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de duur van hun (onafgebroken) legaal verblijf in België. Er wordt enkel op gewezen dat een

langdurig legaal verblijf niet automatisch leidt tot het gegrond verklaren van de regularisatieaanvraag, om vervolgens, in het individuele dossier *in concreto*, over te gaan tot de beoordeling of het langdurig legaal verblijf in België – wat in de bestreden beslissing geenszins ontkend wordt – *in casu* leidt tot het gegrond verklaren van de aanvraag. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat *in casu* de verwerende partij meent dat het niet betwiste langdurige verblijf in België niet kan leiden tot het gegrond verklaren van de aanvraag daar de duur van het verblijf in samenhang met de aanbevelingen en andere elementen, niet volstaan om de regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partijen te rechtvaardigen daar deze integratie beperkt is tot de onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk dagelijks functioneren in België en daar een verblijf van een aantal jaren niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar zij geboren en getogen zijn en waar de ganse familie en de vroegere kennissen verblijven, met uitzondering van hun enige zoon en diens gezin, die eveneens gevolg dient te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst zij erop dat gezien de relatieve beperkte tijdsperiode van verblijf in België, tegenover hun leeftijd, aangenomen mag worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om er zich zonder problemen terug te integreren. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat deze motieven waarom in hun concrete geval hun langdurig legaal verblijf in België niet leidt tot het gegrond verklaren van hun aanvraag, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.1.7. De verzoekende partijen maken een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Evenmin blijkt een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. De verzoekende partijen lichten hun tweede middel toe als volgt:

“II.2.1. Mocht uw Raad van oordeel zijn dat artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 niet geschonden werden door verwerende partij – quod certe non – meent verzoekende partij dat de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 3 EVRM schendt.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Verwerende partij stelt het volgende in haar beslissing (eigen onderlijning):

“(…)De ingeroepen motie van volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen.

De aanvraag is ontvankelijk louter en alleen wegens de duur van het legale verblijf van de betrokkenen. Mevrouw kwam het eerst in België aan en verklaarde zich kandidaat vluchteling op 17.09.2008. Het beroep dat ze indiende tegen de weigering van het Commissariaat-generaal .voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder afgekort tot CGVS) om aan haar de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar subsidiaire bescherming te rJenen dd. 22.09.2009, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RW) verworpen op 04.02.2010.

De duur van deze procedure — namelijk 1 jaar 4 maanden en 18 dagen — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)
De betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Normaliter wordt in het geval van een negatieve eindbeslissing inzake de asielpcedure een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd. In casu gebeurde dat echter niet omdat mevrouw inmiddels een verzoekschrift op grond van art. 9 ter wegens medische redenen had ingediend en onze diensten een beslissing in deze hebben afgewacht, wat de gebruikelijke werkwijze is in deze omstandigheden. Bijgevolg werd de geldigheidsduur van de tijdelijke verblijfsvergunning, het attest van immatriculatie, afgeleverd in het kader van de asielpcedure, verder verlengd. De duur van een procedure in het kader van art. 9 ter vormt echter geen regularisatiecriterium. Op 05.01.2011 werd haar 9 ter- procedure ten gronde geweigerd.

Normaliter wordt na een dergelijke weigeringsbeslissing aan de betrokkene in kwestie een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend. In casu gebeurde dit echter niet onmiddellijk, mogelijks omdat door een vergetelheid de eindbeslissing inzake haar asielpcedure niet werd vermeld in de gegevenshistoriek van het Rijksregister. Wat er ook van zij, dat daarna de aflevering van een bevel uitbleef, is te wijten aan het feit dat onze diensten rekening hielden met de familiale situatie van de betrokkene. Haar echtgenoot kwam immers op 26.04.2011 in België aan en diende op 29.04.2011 een asielaanvraag in. Op 17.01.2012 sloot de RVV deze procedure af met de weigering om aan hem zowel de Vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming te verlenen. De duur van zijn asielpcedure — namelijk 8 maanden en 19 dagen — was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene, zoals reeds gezegd, ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)
De betrokkenen wisten dat hun beider verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land

dienden te verlaten. Zonder enige twijfel was hen dit duidelijk aangezien ze over geen enkele beroepsmogelijkheid meer beschikten. En toch werd hun beider attest van immatriculatie verder verlengd, wat hen niet ten kwade kan worden geduid, tot aan hen op 16.10.2014 het bevel betekend werd om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 13.10.2014. Uit het hierboven geschetste langdurig legaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand. Alhoewel toegegeven dient te worden dat er een vergetelheid inzake een vermelding in de gegevenshistoriek van het Rijksregister in het spel is, kan men de duur van dat legale verblijf niet helemaal daaraan wijten. Door enerzijds na de definitieve weigering van de asielpcedure bijkomend een verzoekschrift op basis van 9 ter in te dienen en door anderzijds als echtpaar achtereenvolgens een asielpcedure te doorlopen, mijnheer op het moment dat de procedure van mevrouw al helemaal ten einde is, kwam dit legale verblijf tot stand. De duur van de procedures wordt niet opgeteld Het gaat niet op om een aantal jaren van verblijf in overweging te nemen die kaderden in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze besloten werden

Bovendien betreft het hier een preciaire vorm van tijdelijk verblijf met drie maandelijks verlengingen. Beklemtoond wordt dat de betrokkenen op geen enkel moment van hun verblijf gemachtigd werden tot verblijf. Huidige beslissing is dus geen weigering van voortgezet verblijf. Daarenboven beschikten de betrokkenen reeds op het moment van indiening van voorliggend verzoekschrift dd. 24.10.2014 over geen enkel verblijfsrecht meer daar hen op 16.10.2014 een bevel werd afgeleerd (...)"
Het staat ontegensprekelijk vast eerste verzoekende partij bijna 6 jaar en tweede verzoekende partij vier jaar onafgebroken legaal in België verbleven hebben.

Ook kan verwerende partij in de gegrondheidsfase niet ontkennen dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor verzoekende partijen om terug te keren naar hun land van herkomst, gezien zij de aanvraag tot humanitaire regularisatie ontvankelijk heeft verklaard en aanvaardt dat er buitengewone omstandigheden – zijnde het langdurig legaal verblijf van verzoekende partij - aanwezig zijn om de aanvraag vanuit België in te dienen.

Het legaal verblijf van de partijen heeft ervoor gezorgd dat zij volledig geïntegreerd en sociaal verankerd zijn in België.

Nooit eerder dan 10 oktober 2014 werd aan verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Voorheen kregen zij telkens een verlenging van hun attest van immatriculatie.

Verwerende partij komt niet verder dan te stellen dat dit een 'vergetelheid' van harentwege betreft. Echter, deze vergetelheid heeft bijzonder verregaande gevolgen voor verzoekende partijen. Deze 'vergetelheid' vormt een essentieel onderdeel van het langdurig legaal verblijf van verzoekende partij. Het is niet serieus van verwerende partij te stellen dat 'verzoekende partijen wel wisten dat zij het grondgebied dienden te verlaten gezien hun asielpcedures negatief werden afgesloten'. Verwerende partij mag het bewijslast niet omkeren: Verzoekende partijen kregen naar aanleiding van hun asielaanvraag een attest van immatriculatie dat driemaandelijks diende verlengd te worden. Voor zes jaar zijn verzoekende partijen telkens langs geweest op hun gemeente en telkens werd hun verblijf verlengd. Het is niet aan verzoekende partij om de administratie te wijzen op een 'vergetelheid' dan wel hun attest van immatriculatie niet voor te leggen aan de gemeente ter verlenging. Het komt verwerende partij toe om als een zorgvuldig overheidsinstantie de verschillende dossiers individueel te behandelen en al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en aan de gemeente de opdracht te geven het attest van immatriculatie niet langer te verlengen.

Ook probeert verwerende partij haar onzorgvuldigheid (vergetelheid) te minimaliseren door te stellen dat het legaal verblijf van verzoekende partij niet geheel aan verwerende partij verweten kan worden gezien verzoekende partijen verschillende procedures hebben ingeleid.

Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat verzoekende partijen misbruik hebben gemaakt van aanvragen of van procesvoering. In totaal werden door beide verzoekende partijen samen 3 procedures ingeleid: een asielaanvraag voor eerste verzoekende partij, een asielaanvraag voor tweede verzoekende partij en een procedure ex artikel 9 ter Vreemdelingenwet die ontvankelijk verklaard werd – wat aantoont dat verzoekende partij weldegelijk ernstig ziek was en terecht een medische regularisatieaanvraag indiende. Het is dan ook niet serieus van verwerende partij te suggereren dat verzoekende partijen een ingewikkelde web van procedures hebben gecreëerd waardoor het voor verwerende partij niet meer mogelijk was om het bos door de bomen te zien en zij hierdoor vergeten is een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoekende partijen.

Derhalve kan geen kwader trouw aan verzoekende partijen verweten worden. Telkens hun attest van immatriculatie verlengd werd, gingen zij – terecht – van uit dat zij het recht hadden legaal in België te verblijven.

Een verstrooidheid, een fout of een vergetelheid van verwerende partij vormt geen afdoende motivering om de humanitaire regularisatieaanvraag van verzoekende partij af te wijzen als ongegrond. Zeker gezien de verregaande gevolgen dit met zich meebrengt voor verzoekende partijen.

Wat er ook van zij, verzoekende partijen menen dat hun onafgebroken legaal verblijf in België weldegelijk in zijn geheel in overweging moet worden genomen bij de ten gronde beoordeling van de humanitaire regularisatieaanvraag. Ook verwerende partij kan het legaal verblijf niet naast zich neerleggen, gezien ook zij van mening is dat door het langdurig legaal verblijf de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn om de aanvraag vanuit België in te dienen en de aanvraag in eerste instantie ontvankelijk verklaard werd. Derhalve kan er geen twijfel bestaan dat het bijzonder moeilijk is voor verzoekende partijen om terug te keren naar hun land van herkomst, Armenië.

Toch stelt verwerende partij in één en dezelfde beslissing zich zonder problemen terug kunnen integreren in hun land van herkomst (pagina 3, laatste alinea – eigen onderlijning):

“(…) Hun geleverde inspanningen, voornamelijk die van mevrouw, bestaande uit de kennis van de Nederlandse taal (geattesteerd met stukken op naam van mevrouw), de duur van hun verblijf in samenhang met de aanbeveling van hun huisbaas die tevens hun huisarts blijkt te zijn, de getuigenissen van burens na al die jaren op één adres, en het gestaafde lidmaatschap van vzw Het huis van God), de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen daar deze integratie eerder beperkt blijkt te zijn tot hun onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk dagelijks functioneren in België. Het argument met betrekking tot het gevaar op desintegratie wanneer ze het bestaande levensmodel zouden moeten verlaten, wordt niet weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Met betrekking tot het langdurig verblijf in België dient gesteld dat een verblijf van een aantal jaren niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar de ganse familie en de vroegere kennissen verblijven, met uitzondering van hun enige zoon en zijn gezin, die eveneens gevolg dient te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de relatieve beperkte tijdsspanne van verblijf in België, tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren. (...)”

Verwerende partij kan bezwaarlijk menen dat bij bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst (en dus buitengewone omstandigheden aan te nemen) en tegelijkertijd te stellen dat verzoekende partijen zich zonder problemen terug kunnen integreren in hun land van herkomst. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2.2. Zoals onder het eerste middel uitvoerig werd uiteengezet, is verwerende partij niet gebonden aan enige criteria bij de beoordeling van de gegrondheid van een humanitaire regularisatieaanvraag en beschikt zij over een grote appreciatiebevoegdheid. Zij kan zich dan ook niet verschuilen achter uitspraken als 'de duur van de procedure in het kader van artikel 9 ter vormt geen regularisatiecriterium', 'de duur van de procedures wordt niet opgeteld', het gelijkheidsprincipe dient gehanteerd te worden, enz.

Toch stelt verwerende partij het volgende in haar beslissing (eigen onderlijning):

" (...) In deze dient het gelijkheidsprincipe gehanteerd te worden. Het komt immers wel vaker voor dat een vreemdeling gedurende een periode heeft beschikt over een geldig attest van immatriculatie, bijvoorbeeld wanneer de 9 ter- procedure heel lang heeft aangesleept, doch dit feit op zich wordt niet aanvaard als grond om over te gaan tot de regularisatie van de verblijfstoestand.

Voorts wordt elk dossier op individuele wijze behandeld waarbij rekening wordt gehouden met alle elementen van het dossier, met bijzonder oog voor de familiale situatie. In casu blijkt dat mevrouw samen met hun enige zoon S.A. (...), geboren op 02.02.1971, hun schoondochter en hun 2 kleinkinderen (O.V.nr. 6317296) in België is aangekomen (asielrelaas dd 25 09.2008). Aangezien ook aan hun zoon recentelijk een bevel om het grondgebied te verlaten, werd betekend, namelijk op 24.09.2014, kunnen zij allen samen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg kunnen de argumenten inzake de familieleden in België, zich beroepend op art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM), dat ze niemand meer zouden hebben in Armenië om op terug te vallen, dat ze geen visum voor kort verblijf in het kader van een familiebezoek kunnen bekomen, niet worden weerhouden als verblijfsgrond. Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin met enig kind en met de kleinkinderen het voorwerp uitmaken van een recent bevel om het grondgebied te verlaten, betekend dd 24.09.2014. Het regularisatieverzoek op grond van art. 9 bis van hun zoon en zijn gezin werd geweigerd op 26.06.2014. Het is dus absoluut niet zo dat hun zoon over enig verblijfsrecht zou beschikken. Er is derhalve geen sprake van een verbreking van de familiale banden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Nergens uit blijkt dat hun recht op een menswaardig bestaan, gewaarborgd door art. 3 EVRM, zou geschonden worden.

De asielprocedures van de verzoekers werd afgesloten met een weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om hen subsidiaire bescherming te verlenen. Huidig verzoekschrift bevat geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stangstukken die aanleiding zouden kunnen geven tot een vermoeden van een mogelijke schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer.

De leeftijd van de betrokkenen is niet in die mate ver gevorderd dat die een terugreis zou belemmeren. Er worden geen nieuwe elementen of stavingstukken voorgelegd met betrekking tot de medische toestand van mevrouw. Nergens uit blijkt dat een eventuele ziekte niet te behandelen zou zijn in het herkomstland. Hoe dan ook, de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt een duidelijk onderscheid tussen de twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, en aan de andere kant het artikel 9 ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het verzoekschrift op basis van Art. 9 ter van mevrouw dd. 07.09.2009 werd zoals eerder gezegd, afgesloten met een ongegronde beslissing dd. 05.01.2011.

Redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hun zoon en/of zijn echtgenote mevrouw kunnen bijstaan waar nodig.

Het is de betrokkenen en hun zoon en schoondochter in België niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren, terwijl niet aangetoond wordt dat niemand van hen in het herkomstland in staat zou zijn om inkomsten te verwerven uit arbeid om zo in te staan voor het levensonderhoud van het gezin.

Het staat de betrokkenen daarenboven vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als grond.

Dat er geen tegenindicatie in verband met de openbare orde of nationale veiligheid zou zijn, wordt niet aanvaard als grond voor een verblijfsregularisatie gezien van elkeen die in België verblijft, verwacht wordt dat hij of zij zich houdt aan de in België geldende wetgeving en reglementering.

Hun geleverde inspanningen, voornamelijk die van mevrouw, bestaande uit de kennis van de Nederlandse taal (geattesteerd met stukken op naam van mevrouw), de duur van hun verblijf in samenhang met de aanbeveling van hun huisbaas die tevens hun huisarts blijkt te zijn, de getuigenissen van bureaus na al die jaren op één adres, en het gestaafde lidmaatschap van vzw Het huis van God), de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie, volstaan niet om de regularisatie van de verblijfstoestand van de betrokkenen te rechtvaardigen daar deze integratie eerder beperkt blijkt te zijn tot hun onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk dagelijks functioneren in België. Het argument met betrekking tot het gevaar op desintegratie wanneer ze het bestaande levensmodel zouden moeten verlaten, wordt niet weerhouden als grond voor een verblijfsregularisatie. Met betrekking tot het langdurig verblijf in België dient gesteld dat een verblijf van een aantal jaren niet opweegt tegen het decennia lange verblijf in het land van herkomst, waar de verzoekers geboren en getogen zijn en waar de ganse familie en de vroegere kennissen verblijven, met uitzondering van hun enige zoon en zijn gezin, die eveneens gevolg dient te geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de relatieve beperkte tijdsspanne van verblijf in België, tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren (...)"

II.2.3. Dat de motivering van deze beslissing wederom geenszins afdoende en correct is behoeft evenwel geen betoog.

Immers, indien verwerende partij rekening had gehouden met de individuele situatie van verzoekende partijen en hun dossier zorgvuldig had onderzocht, kon zij niet anders dan te besluiten dat verzoekende partijen weldegelijk gemachtigd dienen te worden tot verblijf op grond van hun humanitaire regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing motiveert dan ook volkomen ten onrechte dat er geen redenen werden aangebracht om te besluiten tot gegrondheid van het verzoek tot regularisatie krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. 1

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Welnu, in casu kan geenszins op redelijke wijze worden betwist dat weldegelijk argumenten werden aangebracht die aangeven dat het verzoek tot verblijfsmachtiging gegrond voorkwam.

Er mag niet uit het oog worden verloren dat het hier gaat om twee bejaarde mensen van respectievelijk 69 en 62 jaar. Zij zijn uit Armenië gevlucht en hebben in België in eerste instantie internationale

bescherming aangevraagd. In Armenië hebben zij geen eigendom, noch familie. Hun zoon verblijft met zijn familie in België.

Zes jaar lang hebben zij op een legale manier in België verbleven en zijn zij volledig geïntegreerd en sociaal verankerd in België. Zij hebben alle mogelijke cursussen Nederlands, inburgeringscursussen en cursussen tot maatschappelijke integratie gevolgd. Zij zijn perfect geïntegreerd in België en zijn zeer geliefd in hun gemeenschap. Zij hebben dan ook een tal van aanbevelingen van leden van hun Kerkgemeenschap gevoegd bij hun aanvraag om aan te tonen dat zij – ondanks hun hoge leeftijd – actieve leden zijn in hun gemeenschap.

Verzoekende partij menen dan ook dat gezien hun integratie en hun langdurig legaal verblijf, hun hoge leeftijd, ... weldegelijk voldoende zijn om aan hen een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet toe te kennen.

Verwerende partij meent echter dat zij maar moeten terugkeren naar Armenië, samen met hun zoon, schoonzus en hun kinderen en dat aldus zij aldus voor verzoekende partijen kunnen zorgen. Echter, verwerende partij gaat er vanuit dat de zoon van verzoekende partij terug zal keren naar Armenië, werk zal vinden, voor zijn eigen gezin zal kunnen instaan en de zorg voor zijn ouders ook op zich zal nemen. Dit is uiteraard een veronderstelling van verwerende partij die absoluut niet strookt met de werkelijkheid. Tot op heden verblijft de zoon van verzoekende partijen in België. Verzoekende partijen kennen de intenties niet van hun zoon en weten niet of hij al dan niet zal terugkeren naar Armenië, in België zal blijven, dan wel naar een ander land zal verhuizen, laat staan of hij al dan niet zal kunnen en willen instaan voor de zorg van zijn ouders.

Daarnaast meent verwerende partij dat verzoekende partij dan maar beroep moeten doen op internationale hulporganisaties om zich te herintegreren in hun land van herkomst. Echter, wat verwerende partij over het hoofd lijkt te zien is dat verzoekende partijen beiden bejaard zijn en dat het voor hen onmogelijk is beroep te doen op de hulporganisaties – die een eerste hulp bieden aan hen die terugkeren, tot zij zelf terug kunnen ingezet worden op de arbeidsmarkt en in hun eigen noden kunnen voorzien. Verwerende partij geeft zelf een lijst wanneer mensen beroep kunnen doen op de Internationale Migratie Organisatie (eigen onderlijning):

“(...) Het staat de betrokkenen daarenboven vrij om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als grond (...)”

Het hoeft geen betoog dat verzoekende partijen – gezien hun leeftijd – onmogelijk een beroepsopleiding kunnen volgen, kunnen klaargestoomd worden om ingezet te worden op de arbeidsmarkt enz. Bovendien is tweede verzoekende partij nog steeds ernstig ziek en heeft zij voortdurend medicatie en opvolging nodig van artsen.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partijen beroep zouden kunnen doen op het IOM en daarna zonder problemen zich zouden kunnen re-integreren in hun land van herkomst, is een lege doos die in de praktijk zal betekenen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst helemaal alleen zullen komen te staan, niet de capaciteiten of de mogelijkheden hebben om zich te re-integreren in hun land van herkomst en aan hun lot zullen overgelaten worden en slachtoffer dreigen te worden van onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de bestreden beslissing, artikel 3 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt.

II.2.4. Daarenboven kan evenmin op redelijke wijze worden betwist dat er in casu sprake is van een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals Uw Raad reeds herhaaldelijk benadrukte, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11juni 2002,nr. 107.624)

Welnu, in casu moeilijk worden voorgehouden dat de huidige bestreden beslissing op zorgvuldige wijze werd genomen.

II.2.5. Verwerende partij doet haar eigen onzorgvuldigheid – wat zij als vergetelheid formuleert – af als een niet essentieel onderdeel van de ten gronde beoordeling van de humanitaire regularisatieaanvraag waardoor zij meent het langdurig legaal verblijf van verzoekende partij niet aanmerking te moeten – nemen, zij verwijst naar criteria die niet voorzien zijn in de wet, zij verwijst naar hypothetische situaties in het land van herkomst (namelijk het feit dat de zoon van verzoekende partij maar moet terugkeren naar Armenië met haar ouders en er voor hen zorgen), en verwijst naar hulporganisaties die voor verzoekende partijen niet veel kunnen betekenen.

Verwerende partij kan dan ook onmogelijk voorgehouden dat de beginselen van behoorlijk bestuur inzake zorgvuldigheid werden gerespecteerd.

II.2.6. Uit al het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing onherroepelijk gevestigd is en desgevolge vernietigd en geschorst dient te worden.”

3.2.2. Betreffende de draagwijdte van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 3.1.3. en punt 3.1.4.

3.2.3. Waar de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij in de gegrondheidsfase niet kan ontkennen dat het bijzonder moeilijk zou zijn voor de verzoekende partijen om terug te keren naar hun land van herkomst, gezien zij de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard en aanvaardt dat er buitengewone omstandigheden – zijnde het langdurig legaal verblijf – aanwezig zijn om de aanvraag vanuit België in te dienen, dat de verwerende partij het legaal verblijf niet naast zich neer kan leggen gezien zij ook van mening is dat door het langdurig legaal verblijf de buitengewone omstandigheden aangetoond zijn om de aanvraag in België in te dienen en de aanvraag ontvankelijk werd verklaard, dat er derhalve geen twijfel kan bestaan dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het herkomstland, alsook dat de verwerende partij bezwaarlijk kan menen dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst en tegelijkertijd stellen dat zij zich zonder problemen terug kunnen integreren in hun herkomstland, kunnen zij niet gevolgd worden. Immers heeft de verwerende partij aanvaardt dat gelet op het langdurig legaal verblijf van de verzoekende partijen het moeilijk is tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Daarentegen blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij oordeelt dat het langdurig verblijf niet opweegt tegen decennialang verblijf in het land van herkomst waarbij aangenomen wordt dat zij de taal nog spreken en voldoende banden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren. Aldus blijkt dat de verwerende partij een onderscheid heeft gemaakt tussen de vraag of het voor de verzoekende partijen bijzonder moeilijk is tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen gelet op hun legaal verblijf in België en de vraag of het (legaal) verblijf in België als grond kan dienen voor een verblijfsmachtiging, waarbij de verwerende partij de mogelijkheid tot re-integratie in het land van herkomst in rekening neemt enerzijds alsook de aangetoonde integratie in België anderzijds. Immers motiveert de verwerende partij dat de duur van het verblijf in samenhang met de aanbevelingen en andere elementen, niet volstaan om de regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partijen te rechtvaardigen daar deze integratie beperkt is tot de onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk dagelijks functioneren in België. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat het kennelijk onredelijk is te aanvaarden, gelet op het langdurig legaal verblijf in België, dat een tijdelijke terugkeer bijzonder moeilijk is, doch het langdurig legaal verblijf niet te aanvaarden als grond voor regularisatie daar legaal verblijf niet automatisch leidt tot een regularisatie en *in casu* het legaal verblijf kadert in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze werden besloten en het een precaire vorm van tijdelijk verblijf met verlenging van drie maand betreft en de verzoekende partijen op geen enkel moment gemachtigd werden tot verblijf enerzijds en anderzijds de integratie in België eerder beperkt is en het verblijf van een aantal jaren in België niet opweegt tegen het decennialang verblijf in het herkomstland waar zij geboren en getogen zijn en waar familie en vroegere kennissen verblijven, dat gezien de relatieve beperkte tijdspanne van verblijf in België tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren.

3.2.4. De verzoekende partijen stellen dat het legaal verblijf ervoor gezorgd heeft dat zij volledig geïntegreerd en sociaal verankerd zijn in België. De verwerende partij betwist niet dat de verzoekende partijen een zekere mate van integratie hebben die voortvloeit uit hun legaal verblijf. Doch oordeelt de

verwerende partij dat de geleverde inspanningen en de duur van hun verblijf in samenhang met de aanbevelingen alsook de gevolgde cursus maatschappelijke oriëntatie niet volstaat om regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partijen te rechtvaardigen daar deze integratie eerder beperkt blijkt te zijn tot hun onmiddellijke woonomgeving en hun noodzakelijk functioneren in België. De verzoekende partijen tonen geenszins *in concreto* aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.2.5. De Raad wijst er voorts op dat in de bestreden beslissing niet ontkend wordt dat de verzoekende partijen een langdurig legaal verblijf ten gevolge van een verlenging van hun attesten van immatriculatie hebben in België en dat zij nooit eerder dan 10 oktober 2014 een bevel kregen. Door de verwerende partij wordt evenmin ontkend dat dit langdurig legaal verblijf het gevolg is van een vergetelheid. Het feit dat in de bestreden beslissing erop wordt geduid dat de verzoekende partijen wisten dat zij bij een negatieve beslissing in het kader van hun asielprocedure het land dienden te verlaten en dat zij wisten dat het verblijf slechts voorlopig werd toegestaan, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. De verwerende partij motiveert immers dat het verlengen van hun attest van immatriculatie de verzoekende partijen niet ten kwade kan worden geduid. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, blijkt uit de bestreden beslissing niet dat van de verzoekende partijen verwacht werd dat zij de administratie wijzen op de vergetelheid of dat zij hun attest van immatriculatie niet voorlegden ter verlenging. De Raad herhaalt dat de verwerende partij erop wijst dat het verlengen van hun attest van immatriculatie de verzoekende partijen niet ten kwade kan worden geduid alsook dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat hun langdurig verblijf niet aanvaard wordt als grond voor regularisatie daar legaal verblijf niet automatisch leidt tot een regularisatie en *in casu* het legaal verblijf kadert in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze werden besloten en het een preciaire vorm van tijdelijk verblijf met verlenging van drie maand betreft en de verzoekende partijen op geen enkel moment gemachtigd werden tot verblijf enerzijds en anderzijds de integratie in België eerder beperkt is en het verblijf van een aantal jaren in België niet opweegt tegen het decennialang verblijf in het herkomstland waar zij geboren en getogen zijn en waar familie en vroegere kennissen verblijven, dat gezien de relatieve beperkte tijdsperiode van verblijf in België tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren.

Waar de verzoekende partijen poneren dat de verwerende partij haar onzorgvuldigheid probeert te minimaliseren door te stellen dat het legaal verblijf niet geheel haar verweten kan worden gezien zij verschillende procedures hebben ingeleid, kunnen zij niet gevolgd worden. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij haar vergetelheid minimaliseert, doch wel dat zij erop wijst dat het legaal verblijf van de verzoekende partijen deels voortkomt uit haar vergetelheid, deels uit het feit dat na de definitieve weigering van de asielprocedure een aanvraag medische regularisatie ingediend werd enerzijds en het feit dat het echtpaar achtereenvolgens een asielprocedure doorliep anderzijds. Hieruit kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij oordeelt dat de verzoekende partijen misbruik hebben gemaakt van aanvragen of procesvoering, noch dat zij suggereerde dat de verzoekende partijen een zeer ingewikkeld web van procedures hebben gecreëerd waardoor de verwerende partij door het bos de bomen niet meer zag en hierdoor vergeten is een bevel af te leveren. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat hen kwade trouw verweten wordt. De Raad herhaalt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat er legaal verblijf was ten gevolge van de procedures en dat de verlenging van de attesten van immatriculatie na deze procedures de verzoekende partijen niet ten kwade kan worden geduid, alsook dat er sprake is van een langdurig legaal verblijf.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat *in casu* het legaal verblijf in België gedurende vier respectievelijk zes jaar niet kan aanvaard worden als grond voor een verblijfsmachtiging daar legaal verblijf niet automatisch leidt tot een regularisatie en *in casu* het legaal verblijf kadert in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze werden besloten en het een preciaire vorm van tijdelijk verblijf met verlenging van drie maand betreft en de verzoekende partijen op geen enkel moment gemachtigd werden tot verblijf enerzijds en anderzijds de integratie in België eerder beperkt is en het verblijf van een aantal jaren in België niet opweegt tegen het decennialang verblijf in het herkomstland waar zij geboren en getogen zijn en waar familie en vroegere kennissen verblijven, dat gezien de relatieve beperkte tijdsperiode van verblijf in België tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren. Hieruit blijkt aldus geenszins dat de humanitaire regularisatieaanvraag van de verzoekende partijen werd afgewezen omwille van de fout,

verstrooidheid of vergetelheid van de verwerende partij of omwille van het feit dat hun attest van immatriculatie ten onrechte werd verlengd.

3.2.6. Waar de verzoekende partijen nog betogen dat hun onafgebroken legaal verblijf in België wel degelijk in zijn geheel in overweging moet worden genomen bij de ten gronde beoordeling van de humanitaire regularisatieaanvraag, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het onafgebroken legaal verblijf in België wel degelijk in overweging heeft genomen, doch niet aanvaard heeft als grond voor regularisatie daar, het weze herhaald, legaal verblijf niet automatisch leidt tot een regularisatie en *in casu* het legaal verblijf kadert in verblijfsaanvragen die uiteindelijk op negatieve wijze werden besloten en het een precaire vorm van tijdelijk verblijf met verlenging van drie maand betreft en de verzoekende partijen op geen enkel moment gemachtigd werden tot verblijf enerzijds en anderzijds de integratie in België eerder beperkt is en het verblijf van een aantal jaren in België niet opweegt tegen het decennialang verblijf in het herkomstland waar zij geboren en getogen zijn en waar familie en vroegere kennissen verblijven, dat gezien de relatieve beperkte tijdsperiode van verblijf in België tegenover hun leeftijd, mag aangenomen worden dat zij hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden met het land van oorsprong behouden hebben om zich er zonder problemen terug te integreren.

3.2.7. Waar de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij niet gebonden is aan enige criteria bij de beoordeling van de gegrondheid van een humanitaire regularisatieaanvraag en zij over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt, dat zij zich dan ook niet kan verschuilen achter uitspraken als *“de duur van de procedure in het kader van artikel 9ter vormt geen regularisatiecriterium”*, *“de duur van de procedures wordt niet opgeteld”* en het gelijkheidsprincipe dient gehanteerd te worden, wijzen de verzoekende partijen er zelf op dat deze redenering reeds uitvoerig werd uiteengezet in het eerste middel, zodat de Raad kan volstaan te verwijzen naar wat hieromtrent werd gesteld in het eerste middel.

3.2.8. De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met hun individuele situatie en hun dossier niet zorgvuldig heeft onderzocht, minstens tonen zij niet aan met welke elementen die hun persoonlijke situatie betreffen en die blijken uit het administratief dossier, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. Met hun betoog dat zij wel degelijk gemachtigd dienen te worden tot een verblijf op grond van hun humanitaire regularisatieaanvraag, dat de bestreden beslissing volkomen ten onrechte motiveert dat er geen redenen werden aangebracht om te besluiten tot de gegrondheid van het regularisatieverzoek, dat geenszins op redelijke wijze kan worden betwist dat weldegelijk argumenten werden aangebracht die aangeven dat het verzoek tot verblijfsmachtiging gegrond voorkwam en dat zij menen dat hun integratie, hun langdurig legaal verblijf en hun hoge leeftijd wel degelijk voldoende zijn om aan hen een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe te kennen, geven zij enkel te kennen het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, doch tonen zij geenszins aan dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen. Met dergelijke stelling weerleggen de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing niet.

3.2.9. De verzoekende partijen betogen dat zij twee bejaarde mensen zijn van respectievelijk 69 en 62 jaar, dat zij samen Armenië ontvlucht zijn en in België in eerste instantie internationale bescherming hebben aangevraagd, dat zij in Armenië geen eigendom, noch familie hebben, dat hun zoon met zijn familie in België verblijft.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij al deze elementen in overweging heeft genomen in de bestreden beslissing. Betreffende de asielaanvragen werd erop gewezen dat deze geweigerd werden, dat de verzoekende partijen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Voorts wordt er ook op gewezen dat de aanvraag geen nieuwe elementen of gepersonaliseerde stavingstukken bevat die aanleiding zouden kunnen geven tot een vermoeden van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Betreffende het niet hebben van familie in Armenië en het feit dat hun zoon met zijn familie in België verblijft, wordt gemotiveerd dat ook aan de zoon van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waardoor zij allen samen gevolg kunnen geven aan het bevel, dat dan ook het argument dat zij niemand meer zouden hebben in Armenië om op terug te vallen niet kan aanvaard worden als verblijfsgrond, dat het hele gezin met enig kind en met de kleinkinderen het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het niet zo is dat hun zoon over een verblijfsrecht beschikt. Betreffende de leeftijd van de verzoekende partijen wordt gemotiveerd dat deze niet in die mate vergesonderd is dat die een terugreis zou belemmeren. Voorts wordt ook gesteld dat

redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun zoon en/of zijn echtgenote de tweede verzoekende partij zou kunnen bijstaan waar nodig, dat het de verzoekende partijen en hun zoon en schoondochter niet langer toegestaan is om tegen betaling arbeidsprestaties in België te verrichten, terwijl niet aangetoond is dat niemand van hen in het herkomstland in staat zou zijn om inkomsten te verwerven uit arbeid om zo in te staan voor het levensonderhoud van het gezin. Betreffende het niet hebben van eigendom, wordt in de bestreden beslissing gewezen op de mogelijkheid om beroep te doen op het IOM, dat ook over een Reïntegratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, dat deze re-integratiebijstand accommodatie/huur kan bevatten. Door het louter herhalen van de elementen van de aanvraag weerleggen de verzoekende partijen deze motieven niet. Ook waar zij stellen dat zij zes jaar lang op een legale manier in België hebben verbleven en zij volledig geïntegreerd en sociaal verankerd zijn in België, dat zij alle mogelijke cursussen Nederlands, inburgeringscursussen en cursussen tot maatschappelijke integratie hebben gevolgd, dat zij perfect geïntegreerd zijn in België en zeer geliefd zijn in hun gemeenschap, dat zij dan ook tal van aanbevelingen hebben van de leden van hun kerkgemeenschap om aan te tonen dat zij, ondanks hun hoge leeftijd, actieve leden zijn in hun gemeenschap, beperken zij zich tot het louter herhalen van de elementen van de aanvraag, doch weerleggen zij de motieven waar uiteengezet wordt waarom hun inspanningen bestaande uit de kennis van de Nederlandse taal en de duur van hun verblijf in samenhang met de aanbevelingen en de cursussen niet volstaan om een verblijfsmachtiging te rechtvaardigen, niet.

3.2.10. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij meent dat zij maar moeten terugkeren naar Armenië samen met hun zoon, schoonzus (lees: schoondochter) en hun kinderen en dat zij aldus voor hen kunnen zorgen, doch dat de verwerende partij er vanuit gaat dat hun zoon zal terugkeren naar Armenië, werk zal vinden, voor zijn eigen gezin zal kunnen instaan en de zorg voor zijn ouders op zich zal nemen. De verzoekende partijen betogen dat dit uiteraard een veronderstelling is die absoluut niet strookt met de werkelijkheid, dat de zoon tot op heden in België verblijft, dat zij diens intenties niet kennen en niet weten of hij al dan niet zal terugkeren naar Armenië, in België zal blijven, dan wel naar een ander land zal verhuizen, laat staan dat hij al dan niet zal kunnen en willen instaan voor de zorg van zijn ouders.

Met hun betoog lijken de verzoekende partijen voorbij te gaan aan de motieven waar erop gewezen wordt dat ook aan de zoon van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waardoor zij allen samen gevolg kunnen geven aan het bevel, dat dan ook het argument dat zij niemand meer zouden hebben in Armenië om op terug te vallen niet kan aanvaard worden als verblijfsgrond, dat het hele gezin met enig kind en met de kleinkinderen het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het niet zo is dat hun zoon over een verblijfsrecht beschikt. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig verwijzen naar het mogelijks in België blijven wonen van hun zoon. Waar zij stellen dat zij de intenties van hun zoon niet kennen en niet weten of hij naar Armenië zal terugkeren of zal verhuizen naar een ander land, beperken zij zich tot een loutere bewering. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat hun zoon in de mogelijkheid is, bij het gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, naar enig land te verhuizen. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij er vanuit gaat dat hun zoon werk zal vinden, voor zijn eigen gezin zal kunnen instaan en de zorg voor zijn ouders op zich zal nemen. Zij tonen geenszins het tegendeel aan. Zij tonen niet aan dat het voor hun zoon of hun schoondochter niet mogelijk zou zijn om werk te vinden in Armenië – zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing –, noch dat hun zoon of hun schoondochter niet zou willen of kunnen instaan voor de zorg van de ouders/schoonouders. Het komt de Raad niet foutief of kennelijk onredelijk voor ervan uit te gaan dat indien de zoon en diens gezin geen verblijfsrecht hebben in België en hen ook een bevel betekend werd, te stellen dat zij allen samen gevolg kunnen geven aan het bevel en dat redelijkerwijze aangenomen kan worden dat hun zoon en/of zijn echtgenote de verzoekende partijen zou kunnen bijstaan waar nodig.

3.2.11. Betreffende het beroep kunnen doen op het IOM betogen de verzoekende partijen dat de verwerende partij over het hoofd lijkt te zien dat zij beiden bejaard zijn en dat het voor hen onmogelijk is beroep te doen op de hulporganisatie, die eerste hulp biedt aan hen die terugkeren, tot zij zelf terug kunnen ingezet worden op de arbeidsmarkt en in hun eigen noden kunnen voorzien. Zij stellen dat het geen betoog behoeft dat zij gezien hun leeftijd onmogelijk een beroepsopleiding kunnen volgen, kunnen klaargestoomd worden om ingezet te worden op de arbeidsmarkt, enzovoort, dat de tweede verzoekende partij bovendien ernstig ziek is en voortdurend medicatie en opvolging nodig heeft, dat het argument van de verwerende partij dat zij beroep zouden kunnen doen op het IOM en daarna zonder problemen zich zouden kunnen re-integreren in hun land van herkomst een lege doos is die in de praktijk zal betekenen dat de verzoekende partijen in hun land van herkomst helemaal alleen zullen

komen te staan, niet de capaciteiten of de mogelijkheden hebben om zich te re-integreren in hun herkomstland en aan hun lot zullen worden overgelaten en slachtoffer dreigen te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Met voormeld betoog gaan de verzoekende partijen er aan voorbij dat inderdaad wordt verwezen naar de mogelijkheid om beroep te doen op het IOM – waarbij de verzoekende partijen ook niet ontkennen dat zij een eerste hulp kunnen krijgen bij terugkeer – doch ook naar het feit dat aan hun zoon een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waardoor zij allen samen gevolg kunnen geven aan het bevel, naar het feit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun zoon en/of schoondochter de tweede verzoekende partij kan bijstaan, naar het feit dat de medische regularisatieaanvraag van de tweede verzoekende partij ongegrond werd verklaard en er geen nieuwe elementen of stavingstukken voorliggen met betrekking tot haar medische toestand, naar het feit dat niet is aangetoond dat niemand in het gezin bestaande uit de verzoekende partijen, alsook de zoon en de schoondochter in het herkomstland in staat zou zijn om inkomsten te verwerven uit arbeid om zo in te staan voor het levensonderhoud van het gezin alsook naar het feit dat de verzoekende partijen decennialang in hun land van herkomst verbleven, waar zij geboren en getogen zijn en waar de ganse familie en vroegere kennissen verblijven, met uitzondering van hun enige zoon en zijn gezin die eveneens gevolg dient te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat mag aangenomen worden, gelet op hun leeftijd en de relatieve korte tijdsperiode in België, dat de verzoekende partijen hun eigen taal nog spreken, ook onderling, en dat ze voldoende banden hebben met hun land van herkomst om zich er zonder problemen terug te integreren.

Nu de verzoekende partijen er niet in slagen voormelde motieven te weerleggen of te ontkrachten, kunnen zij niet dienstig betogen dat zij in hun land van herkomst helemaal alleen zullen komen te staan, niet de capaciteiten of de mogelijkheden hebben om zich te re-integreren in hun herkomstland en aan hun lot zullen worden overgelaten en slachtoffer dreigen te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling.

3.2.12. Gelet op voormelde vaststellingen, maken de verzoekende partijen een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, noch van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER